

Espanya, coronavirus, atur i mort

Si se'm permet, manllevo les, sàvies paraules del President de la Cambra de Comerç de Barcelona, Joan Canadell, que, lògicament han posat dels nervis els espanyols. D'acord, una mica retocades, però vaja, ja es veu la intenció. En el moment de redactar aquesta peça, ja són més de 9.000 els compatriotes víctimes de la ineficàcia espanyola. Una massacre. Un genocidi, que té responsables amb noms i cognoms. Es pensen que ho deixarem passar com si res, això? No, senyors i senyores. Pagareu un preu, com també pagareu tot el mal que va fer l'1 d'octubre i tot el que hi ha penjat.

Resulta clarificador que els espanyols, lluny de fer autocrítica, estan exacerbant fins a límits insospitats el seu odi cap a l'independentisme i particularment cap al President Quim Torra i, després de l'acte de Perpinyà, cap al President Carles Puigdemont, obviant tot el que ha passat en les darreres setmanes. Com si no tinguessin cap responsabilitat. Pitjor encara, han caigut en una militarització demencial, amb exhibició impúdica d'uniformes, d'himnes i amb agressions a punta pala i la seva típica fatxenderia.

Fins i tot, el pela-canyes d'en Pedro Sánchez no s'ha estat de treure pit i de pronunciar horroroses conferències de premsa convertides en discursos patrioters, malgrat que des d'Austràlia han determinat que Espanya és l'estat que pitjor ha gestionat la pandèmia. El pitjor! Per darrere de tota la resta dels estats analitzats.

Per acabar-ho d'adobar, no se li acut res més que muntar uns Pactes de la Moncloa 2, amb el propòsit gens dissimulat de recentralitzar l'Estat i acabar amb el procés independentista català. Recordo que els Pactes de la Moncloa van

prioritzar la lluita contra la inflació en detriment de l'atur, seguint les ordres de les institucions econòmiques internacionals. I el resultat va ser que, quaranta tres anys després, l'atur ha continuat sent l'indicador més negatiu en comparació amb la major part dels estats de l'Europa occidental.

En conseqüència, no hi ha més remei que, des de Catalunya fem el pas endavant i quan abans millor desbloquegem la Declaració Unilateral d'Independència. No podem continuar suportant la vergonya que als catalans ens incloquin en el sac dels espanyols. És inaguantable. Hem de trencar amb aquesta gent. Cal deixar ben clar que la DUI s'ha de desbloquejar si els partits independentistes obtenim el 50%+1 dels vots. I dir-ho arreu del món i en totes les llengües, perquè quedi clar i que ningú al·legui ignorància.

Lògicament, la formació d'una candidatura unitària unilateralista formada per totes les forces independentistes seria l'aposta guanyadora, amb el lideratge del President Puigdemont. Cal que això sigui una realitat, tot i que sembla més que probable que alguns se'n desmarquin. Per això és prioritari que la mobilització permanent a la que s'al·ludí a Perpinyà sigui imparabile i abassagadora. La derrota espanyola ha de ser total, no als ulls d'ells, sinó de la comunitat internacional. I un cop feta real, no podem fer cap pas enrere. I sobretot caldrà plantar cara a la seva reacció histèrica que, com sempre, consistirà en proferir amenaces i fatxenderies. Sense por i sense pietat, ha arribat el moment de la veritat i demostrar que som un poble ferm i digne.

Josep Sort
President de Reagrupament

Sumari

!Borboneando!

per Josep Felip

PÀGINA 2

El CoronaVIC

per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 3

El moll de l'os

per Teresa Casals

PÀGINA 4

Joan Canadell

per Albert Aragonès

PÀGINA 5

! més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

!Borboneando!

Tots, en algun moment, ens preguntem perquè som independentistes i quan ens hi varem tornar. Diuen que hi ha diferents causes; uns no recorden ni el per què ni el quan, que al néixer ja ho eren, d'altres que va ser una mena de "crida" -els identitaris- (la gent de Reagrupament som bastant d'aquests).

Una bona colla perquè l'Artur Mas, que mai havia estat independentista, ho va ordenar al veure i entendre que amb l'estat espanyol no hi ha cap possibilitat..., que el tracte amb aquest estat únicament porta submissió, espoli i tirania..., d'altres per principis ideològics des de l'esquerra o la dreta, per criteris filosòfics o fins i tot per amor a una home/dona que ho era, etc...

Avui ni el quan ni el per què importen ja que qui s'ha declarat independentista no deixarà de ser-ho, l'independentisme no admet apostasia.

L'estat *español*, el *Nàsgul* del que parlo, és un estat que tot el que fa i decideix, conscient o inconscientment, ho fa i ho decideix mirant de reüll Catalunya. Una mirada institucionalitzada de rancúnia malaltissa. L'1-O va ser l'expressió, una de tantes, d'aquesta rancúnia, confirmada pel mandat reial i sota el crit embogit i venjatiu del: "A por ellos".

Si voleu més arguments definitius de l'anterior manifestació us convido a mirar els capítols 24, 25 i 26 de la sèrie "España en guerra" que va codirigir, entre d'altres en Josep Benet, i que tracten dels bombardejos, totalment gratuïts, de la població civil de tota Catalunya.

No tinc cap dubte que en bona part la gestió del COVID-19 per part de l'estat és fa pensant en Catalunya...; a veure si aquests se'n sortiran i ens deixaran en ridícul i, per tant, si acabem essent l'estat amb més morts de tot el món; cap problema, però donar la raó als catalans: Mai!!!

El lema ja és prou lamentable "Este virus lo paramos unidos" - recorda allò de "unidos en lo universal"- Les rodes de premsa són esperpèntiques amb militars, guàrdia civils i policies carregats de xapes i d'altra bijuteria. La base de l'estat, contràriament al que ens volen fer pensar, no som els ciutadans, és la monarquia borbònica; els cortesans.

Que és la monarquia borbònica? Els beneficiats pel règim, que no vol dir, ni de lluny, la societat espanyola. La cúspide és la família reial i la punta el mateix rei.

A España, de sempre, hi ha una absoluta dissociació entre l'estat i la societat. El poder, la sobirania, contràriament al que ens maseguen dia rere dia no és popular. Si llegim atentament l'article 1.2 de la constitució: "La soberania nacional reside en el pueblo español". En cap cas diu la soberania reside en el pueblo" (nacional=monarquia no sotmesa a referendum).

És per això que quan "el pueblo" (la societat) entra en crisi el que fa aquest estat és expulsar tots aquells que li són una rèmora. La cort mai vol perdre les seves prerrogatives, mai deixà de ser extractiva.

Per justificar l'expulsió sempre cal el "boc expiatori". El "boc expiatori" sempre és el mateix; els catalans.

"Los españoles han echado al último Borbón, no por rey, sino por ladrón" (Valle Inclán-1931). Ara, que el reis (vell i nou) continuen "presuntamente" i sempre "presuntamente" ja que mai aniran a judici "siendo un ladrón" no passarà res. Perquè no passarà res?

Primer perquè legalment no se'ls pot jutjar (visca la igualtat davant la llei). En segon lloc senzillament perquè tothom vol ser estat, tothom vol ser cortesa.

I què vol dir tothom? Tothom vol dir tot aquell que ocupa institucions que juren obediència a la monarquia. Tothom vol dir tothom menys el "Consell de la República".

A España (i també a Catalunya) no es governa, senzillament se "Borbonea". Si en lloc de "borbonejar" es governés no hi hauria 400.000 càrrecs públics, una legió d'assessors i càrrecs de confiança, hi hauria mecanismes d'elecció directa en lloc de sistemes representatius i distorsionats per pactes, mecanismes de finalització de terminis pels mandats, d'incompatibilitats de càrrecs..., l'exercici de la funció pública a partir dels principis d'igualtat, mèrit, capacitat i publicitat. En definitiva propostes i idees republicanes; el govern de la llei, no dels homes. Propostes que haurien d'impedir que qualsevol poble de Catalunya tingui sis nivells de poder de base territorial com passa ara.

A Reagrupament sempre hem defensat que no hi ha d'altra solució que la via unilateral per la independència de Catalunya, però, penso que hem de matissar la nostra estratègia. Hem de treballar de forma activa i pacífica contra l'estat, i molt especialment contra la part catalana d'aquest estat. Un estat que únicament aguanta un tipus de règim polític; el de la monarquia borbònica. Ara ja no hi ha nassos ni força per fer fora el reialme borbònic per molt que "mangui".

Reagrupament va néixer per treballar i lluitar per la independència de Catalunya a la vegada que per donar un missatge de regeneració a partir del treball, l'honestedat i la transparència. Treball, honestedat i transparència són antònims de "borbonejar". A Catalunya n'hi ha que diuen treballar per la independència donant suport als que van aprovar el 155, l'expressió pràctica i màxima de "borbonejar". Caldrà en les lluites venidores precisar conceptes i refrescar idees.

Josep Felip

El CoronaVIC

Avui us explicaré com gestionem la pandèmia els regidors de l'Ajuntament de Vic i quines mesures hem pres. Vaig al gra.

Des de l'Ajuntament es va decidir actuar d'una manera ben ferma des de l'inici, no tan sols amb el confinament de la ciutadania, que el vam accelerar tant com vàrem poder, sinó també amb la suspensió del mil·lenari i concorregut mercat setmanal dels dissabtes, fins hi tot amb la prohibició del muntatge de les parades de fruita i verdures. També es va suspendre el tradicional i concorregut Mercat del Ram. Heu d'entendre que ara, amb la perspectiva que ens dóna el temps quan ha passat, aquestes decisions preses semblen evidents, però cal que entengueu que ho vam decidir a l'inici de la pandèmia, i molta gent ens va criticar, millor dit: matxacar, per excés de precaució. També vam aturar immediatament tots els serveis municipals no essencials i les obres de construcció que depenien del consistori.

A nivell de cobrament de taxes i impostos, de seguida vam optar per a flexibilitzar la pressió fiscal deixant de cobrar-los fins al segon semestre.

L'obra més emblemàtica que hem realitzat a petició del Consorci Hospitalari de Vic i del Departament de Salut de la Generalitat, és l'adequació d'un Pavelló Esportiu amb 160 llits, tots ells equipats amb un sistema de difusió d'oxigen amb regulador. Aquí s'hi desvien els pacients de Coronavirus quan estan a prop d'obtenir l'alta, així es descongestionen abans llits de l'Hospital General i els poden ocupar els casos més greus o pacients d'altres patologies. Aquest muntatge el vam realitzar amb quatre dies,

amb la col·laboració de llauners, fusters, empreses de construcció, mecànics, etc, tots ells voluntaris desinteressats de la comarca.

També hem habilitat el Seminari de Vic, que disposa d'una part d'hotel, per les persones vulnerables que han passat la malaltia però que no tenen on anar després. A la seva cuina, cada dia es preparen centenars de menús a baix preu per a repartir a les persones que no poden sortir de casa seva, i també se n'ofereixen gratuïtament als desvalguts i altres ciutadans vulnerables. Una xarxa de voluntaris s'ha ofert per a repartir aquests menús per les cases.

A l'Alberg de la Generalitat Canonge Collell, hi hem destinat els sense sostre de la ciutat i comarca i també noies i dones amb els seus fills que han patit discriminacions i maltractaments masculistes per part de les seves parelles. Diuen que aquests dies de confinament s'han incrementat aquests casos.

També s'ha arribat a un acord amb hotels de la ciutat, per tal que acullin a familiars dels malalts que estan ingressats a l'Hospital Universitari de Vic.

Coordinem els diferents grups de voluntariats, com les cosidores i sastres de Vic, les cosidores de la República, les voluntàries de l'ANC, que han confeccionat unes 30.000 mascaretes de roba, unes 5.000 d'elles de talla infantil, milers de bates, de peücs, gorres, protectors facials de plàstic i un llarg etcètera. Durant les primeres setmanes del confinament em vaig dedicar exclusivament i en cor i ànima a abastir les 4 residències de gent gran que tenim al municipi i vaig coordinar un equip de gent, que vàrem buscar per sota les pedres per

tal de localitzar i adquirir els productes bàsics de protecció, higiene i desinfecció que elles necessitaven. A l'actualitat crec que tenen les necessitats cobertes.

Un altre projecte del que ens sentim orgullosos és una campanya de recollida d'ordinadors i tauletes en desús, que la població ens ha anat regalant. Nosaltres els recuperem, actualitzem, reparam i els hi instal·lem un router apte per a incorporar una targeta GSM. Així, la canalla que no pot fer els deures de l'escola a casa perquè no disposa d'ordinadors o wifi, ara ja pot començar a fer-ho.

També hem organitzat programes per fomentar l'exercici físic als domicilis, tant de gent gran com joves i una diversitat de propostes culturals i turístiques virtuals.

A l'actualitat estem preparant mesures de xoc per a ajudar a les PIMES, els autònoms i els comerços de la ciutat. I també, evidentment, a la població més vulnerable.

Altres temes més puntuals són la coordinació que fem amb les comunitats religioses Musulmanes i Sikhs que ara comencen les seves celebracions del Ramadà i el Vaisakhi, respectivament. I com que ho han de fer confinats als seus domicilis, hem de vetllar pel respecte a l'harmonia, convivència i el descans amb el veïnatge.

El problema més gran, però, és saber d'on treurem tots els diners que necessitem per a realitzar totes aquestes accions. Però aquest... és un altre tema.

Josep Ramon Soldevila

El moll de l'os

En ple confinament, després de sis setmanes tancats a casa, amb uns canvis substancials en la nostra manera de viure, crec que podem extreure algunes conclusions de la situació i del nostre comportament individual i col·lectiu. En un primer moment un sentiment d'incredulitat davant d'un perill que se'ns manifestava sobtadament ens va envair. Ben aviat es va produir una assimilació progressiva de la realitat i l'organització de la nostra quotidianitat. Val a dir que el nostre govern ha anat informant diàriament de quina era la situació i quines eren les mesures que s'anaven prenent i cal reconèixer que la ciutadania ha respost, en general, amb responsabilitat.

Ara bé, aquests daltabaix que estem patint ens planteja una sèrie de preguntes que ens inquieten. Per què l'estat aprofita aquesta circumstància per retallar les competències autonòmiques en matèries com la sanitat, afers socials o educació que són exclusives de les autonomies? És evident que els independentistes no ens conformem amb l'estat autonòmic però la «Constitución» que han sacralitzat des de l'estat, se la creuen o no?. Aquest és el moll de l'os. Ja sabem que «el estado de alerta» és el recurs per recuperar «el

orden y mando», però en aquest moment són les vides dels catalans les que estan en joc i hem de ser eficaços i eficients i això s'aconsegueix amb talent i des de la proximitat.

Per què s'ha militaritzat la resposta a una pandèmia que necessita de la ciència, del coneixement, dels equips sanitaris i que no entén d'himnes ni de llenguatge casernari? Per què hi ha al front del ministeri de Sanitat un filòsof? Per què no són capaços de comprar material de primera necessitat en bones condicions i fiable? Per què no el fan arribar a tot el territori de l'estat en quantitat suficient? Per què menyspreen el talent que hi ha arreu de l'estat i actuen amb prepotència?. Per què demanen col·laboració quan exigeixen submissió?

Hi ha tantes preguntes que s'hauran de contestar,

tantes actuacions que s'hauran d'avaluar, tantes responsabilitats que s'hauran de depurar... Combatem els virus, agraïm l'esforç de tots els qui treballen a primera línia, metges, personal sanitari, científics i acompanyem tots els familiars d'aquelles persones que ens han deixat, sovint en unes condicions que, només dos mesos abans no les hauríem pogut ni imaginar.

I preparem-nos perquè, després d'aquesta tempesta no vindrà la calma. Vindrà una crisi que, segons els experts serà apocalíptica. Segurament ens convindria fer un replantejament global que anés al fons del problema i que intentéssim la solució definitiva.

Teresa Casals

Joan Canadell

Quan vaig entrar a Reagrupament, ja fa uns anys, a Sarrià-Sant Gervasi, de les primeres coses que vàrem fer, van ser actes amb uns desconeguts per mi, membres del Cercle Català de Negocis, el CCN.

No els coneixia, ni sabia que feien. La casualitat va fer que el seu president, en Ramon Carner, fos conegut meu de quan vaig estiuejar primer i viure després, durant una temporada, a Sant Feliu de Codines.

En Ramon era fill de la rostisseria Can Ramon, també conegut com ca la Cana. Havíem compartit algunes vetllades de cap de setmana de joventut.

El vice-president del CCN era en Joan Canadell. Amb ells, juntament amb en Jordi Millà i tants d'altres, vam fer un munt de presentacions en el nostre districte i sempre omplíem ja que els seus argumentaris i, sobretot, els power points que els acompanyaven, eren demolidors.

Explicant les avantatges econòmiques d'un Estat propi, com revaloritzariem les pensions, el dèficit fiscal brutal amb l'Estat espanyol i el que podríem fer amb aquells diners, que abans ningú en parlava.... Més de 1800 actes públics, ho diu en el seu web, per tot el territori varen fer els membres del CCN.

No vaig trigar gaire a associar-me i encara ho soc d'associat. Uns anys més tard tots aquests dirigents del CCN van plegar, ja feia molt temps que el dirigien i, així com en Carner va tornar al seu negoci, en Canadell va col·laborar més amb l'Assemblea i van

tenir la gran idea d'"assaltar" la Cambra de Comerç de Barcelona, oficialment Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navegació, fundada el 1886, amb la candidatura "Eines de País".

Aquesta candidatura mereix un altre article ja que s'articula com un instrument per accedir a les patronals, sindicats, col·legis professionals, etc..., tot dotant de membres de perfils independentistes aquests sectors "tradicionals" per dir-ho finament.

L'establishment barceloní no creia en aquesta candidatura i la gran feina que van fer per engrescar als membres de la Cambra, els hi va donar la victòria.

Des de la Cambra en Joan Canadell i el seu equip, des del primer moment, han fet una grandíssima tasca. La part més visible és com ha estat ajudant i proveint empreses durant aquesta crisi sanitària que estem patint.

Heu vist a la gent de *Fomento* o d'altres patronals fent el mateix? No. I això és el que sempre ha caracteritzat el caràcter d'en Joan Canadell. Treballar pel país. I estic segur que ho continuarà fent quan se li acabi el mandat a la Cambra.

I m'agradaria molt que tingués més oportunitats per seguir ajudant al país ja que gent com ell ens calen. Gent que no té cap por a dir veritats com: "Espanya és atur i mort. Catalunya és vida i futur". Veritats que pensem la gran majoria de catalans.

En Canadell també té la virtut del reagrupat, podríem dir-li. No té lligams econòmics amb cap partit. No depèn de cap menjadora. Com a empresari depèn de les seves empreses. I això, que no el puguin controlar, fa molta ràbia a tots aquests independentistes processistes tites fredes.

Jo crec en el Joan Canadell, i, juntament amb la Clara Ponsatí, per mi, ara mateix son les dues úniques persones que poden dur-nos allà on volem sense que els hi tremoli el pols ni es taquin els pantalons. Crec que ells, juntament amb els reagrupats, son els únics que ens poden dur a la Independència. Recolzem-los!

Albert Aragonès

Viatge voluntari de Quim Torra a la Suïssa possible

Quim Torra. *El quadern suís*.
Barcelona: Proa, 2018..

Aquest és un llibre que ve de lluny. Ve de la trajectòria com a directiu empresarial de l'actual president de Catalunya, que ara fa catorze anys vivia i treballava a la localitat helvètica de Winterthur. També ve de la seva vocació i pràctica literàries, que, va iniciar-se, precisament llavors. En una dotzena d'anys, la trajectòria de Torra va aplegar una desena de llibres d'autoria pròpia i una cinquantena de títols en el projecte editorial d'Acontravent. Tot i publicat al cap de poques setmanes de prendre possessió, *El quadern suís* procedeix d'un blog de l'any 2006, anomenat *Xocolata suïssa*, on Torra publicava textos sobre la cultura, la societat i la història de la Confederació Helvètica. En aquests textos, a més d'aprofundir sobre el país que el va acollir, Torra posava èmfasi en l'abundant presència de catalans a Suïssa com a residents eventuais, fruit massa sovint d'exilis polítics forçats pel feixisme (1939) i l'autoritarisme espanyol que arriba fins avui mateix (2020).

Juntament amb *Ganivetades suïsses* (2007) i *Viatge involuntari a la Catalunya impossible* (2010), amb el qual va obtenir el premi Carles Rahola, forma una peculiar trilogia personal i molt interessant. Parafraçant l'anterior, aquest es podria haver titulat "Viatge voluntari a la Suïssa possible". És el llibre més ben aconseguit, el més madur literàriament, el més equilibrat. Si el primer s'aboca a la sàtira dels mètodes de treball d'una empresa multinacional; el segon explora els mecanismes de l'autoficció tot reivindicant l'europèisme del periodisme català d'abans de la guerra; aquest tercer sintetitza el millor dels dos anteriors mentre desplega la mirada sobre el microcosmos de les valls helvètiques.

Des del títol, el llibre no oculta l'evocació de Josep Pla, no tan sols com a homenatge puntual, sinó en l'escriptura mateixa. De fet, hi ha una colla de fragments on es reconeix l'estil planià per l'estratègia de redacció ("Hi ha en tot Suïssa pocs paisatges tan acabats com aquest, d'una bellesa inesperada, antidots de vulgaritat.

La vall del Rin, les planes del llac de Constança —el Bodensee—, els pujols i tossals ondulats amb els llençols verds estesos a la boira i al sol, amb les pomeres i vinyes que els taquen per tot arreu"); la tria i la seqüenciació d'adjectius ("L'aire hi és tebi, melangiós, flonjo. El ritme s'encomana de la lleugeresa del vent i d'olor de roba blanca molla"); la selecció de lèxic ("El temps s'escorre lent, una mica caigut"); l'ús de la metàfora i la comparació ("Un món trèmol i aparent, vincladís, com els genolls esgarrinxats d'una noia adolescent"); etc.

De fet, Torra poa en la gran (i força oblidada) tradició assagística del nostre segle XX: Pla, en primer lloc, Gaziell, Rovira i Virgili, Just Cabot, però també i sobretot Eugeni Xammar, sobre el qual ha escrit una documentadíssima biografia, amb qui troba una identificació molt profunda. Potser d'ell prové el gust per la frase lapidària, l'epigrama, la sentència definitiva i definitiva: "Res més semblant a una eternitat invulnerable que pujar a un tren suís"; "Tota l'obra de Pla és l'evocació d'una Catalunya que s'ha acabat. I d'una certa gent, la seva"; "Les possibilitats de fer el trajecte amb sol són tan escasses com que Espanya esdevingui un país federal com Suïssa"; "Com és sabut, el funcionariat és un estat gasós que tendeix a ocupar tot l'espai disponible"; "La literatura suïssa és, doncs, bàsicament la literatura alemanya"; "Una fusió és al món del management el que Espanya fa a Catalunya des de 1714".

En bona mesura, Torra concep Suïssa com el que podria ser Catalunya si tingués llibertat. El títol del llibre

anterior de la trilogia plantejava un viatge a una Catalunya civilitzada, culta, avançada, democràtica, un viatge que resultava utòpic perquè la submissió del nostre país el feia impossible. En canvi, aquest viatge a Suïssa és possible, real i històric. Per això, referint-se a les vicissituds al voltant de la cèlebre pedra d'Unspunnen i el moviment del Jura, l'autor expressa que "quan es persegueix la llibertat, mai no es deixa d'intentar-ho, un cop i un altre".

En aquest trajecte, l'autor aprofita per reivindicar Castellio contra Calví, seguint les passes de Stefan Zweig; Rossini abans que Wagner; la Heidi genuïna de Johanna Spyri. Les sis pàgines que dedica a Gaziell són un autèntic assaig sintètic i acurat sobre Agustí Calvet i en fa la millor ressenya que he llegit mai d'un llibre seu. Evoca emotivament les estades de Pau Casals a Zermatt i el seu (re) descobriment de les suites de Bach, o les melancòliques esperes de Mercè Rodoreda a Ginebra. Desgrana el descobriment cultural dels Alps, l'assassinat de l'emperadriu Sissi, la fabricació dels cigars Davidoff, el naixement del mite de Frankenstein de la mà de Mary Shelley, les pintures romàntiques de Caspar David Friedrich, la fi de Sherlock Holmes, l'estada d'Einstein, Jacint Verdaguer trescant pels Alps amb sotana i paraigua, Rousseau i Pestalozzi, i tants altres. L'índex de noms, enciclopèdic, inclou més de 700 referències; però no s'espantin, el llibre és molt amè i va puntejat, d'una banda, amb les acotacions d'un dietari personal i, de l'altra, amb els divertits comentaris satírics sobre el món professional de l'empresa multinacional.

És un llibre que ve de lluny d'un home que ha sorprès molta gent (no pas els que el coneixem) pel seu coratge, determinació i humanitat en prioritzar la salut i el benestar de les persones a l'hora de combatre la pandèmia generada per la COVID-19. Precisament, durant el seu confinament solitari a la Casa dels Canonges, Torra ha revelat que hi va començar a escriure un dietari. És una enorme notícia perquè augura que no serà tan sols un valuós testimoni històric, sinó una peça literària de primer ordre d'un escriptor remarcable. Les nostres lletres el necessiten i l'estan esperant.